

men udelukkende ud fra den saglige Betragtning, at saaledes som Traktaten nu foreligger, er den ikke andet end en Begyndelse til en Overenskomst, og der kræves for at give den virkelig Indhold en Række dertil knyttede Bestemmelser. Jeg havde ønsket, at man kunde have benyttet den nærmest kommende Tid til at tilvejebringe Klarhed paa de afgørende Punkter. Der mangler i Overenskomsten, som den foreligger, de Aftaler om Fangst- og Jagtrettigheder og -regler, som man i selve Overenskomsten henviser til. Der mangler i dette Øjeblik Bestemmelsen om Distriktsgrænserne for de forskellige Omraader deroppe. Der mangler dernæst de Regler med Hensyn til Sikring af Eskimoerne, om hvilke der i en Tillægsbestemmelse siges, at de skal udstedes af „deres Regering“. Der mangler ogsaa en Løsning af Spørgsmaalet med Hensyn til Scoresbysund. Og endelig har man jo endnu ikke optaget til Behandling Spørgsmaalet om de internationale Aftaler, der skulde sikre Forholdene udenfor Søterritoriet, og netop Sikringen deraf anses jo af mange for den økonomisk betydningsfuldeste Del af de Aftaler, her kan træffes.

Under disse Forhold vilde jeg da have ønsket, at man havde søgt at bringe Klarhed paa disse Omraader og komme til Beslutninger her. Jeg kan ikke anerkende, at Muligheden derfor paa Forhaand er afskaaret. Nogle af Bestemmelserne er Bestemmelser, som skal træffes af den danske Regering, og som kunde være truffet, før der blev Afstemning her i Tinget, og en af disse Bestemmelser vilde jo have bidraget til at klare det omstridte Spørgsmaal, hvilken Betydning der ligger i Ordene „deres Regering“. Andre Bestemmelser er Bestemmelser, som kunde tilvejebringes i Forstaaelse med Nordmændene, men jeg ser ikke, hvorfor det ikke skulde være muligt at komme til Forstaaelse med den norske Regering og i saadant Omfang, som det maatte behøves, det norske Storting derom. Man har undertiden det Indtryk, at der her er en almindelig Frygt for, at Nordmændene skulde ønske at gaa haardhændet til Værks overfor Eskimoerne og deres alvorligste Interesser. Jeg kan ikke dele denne Opfattelse af de norske Myndigheder. Jeg regner med, at man her maatte kunne være naaet i Forstaaelse med Norge til tilfredsstillende Bestemmelser.

Jeg har altsaa ønsket og ønsker vedblivende, at man i den Uorden, der var efterladt, skulde have bragt Orden, at man til den ufuldstændige Traktat, som den

foregaaende Regering og det foregaaende Folketing havde efterladt, gennem Forhandling mellem den nuværende Regering og det nuværende Folketing skulde være naaet til en Optagelse af Drøftelser, der kunde have ført os til et klarere Grundlag end det, paa hvilket Afgørelsen nu skal fremmes. Jeg havde ønsket, at der kunde være blevet Tid til et virkelig alvorligt Forsøg derpaa. Nu har man imidlertid fra de forskellige Sider følt sig bundet til det Spor, man allerede før Valgene var kommet ind i; man er gaaet videre i dette Spor, og derfor foreligger det hele i Øjeblikket lige saa uklart, som det forelaa forud for Valget.

Overfor den Bestemmelse, som i Aften skal tages, staar vi efter mit Indtryk saaledes, at hvad enten Traktaten godkendes eller den forkastes, er der Sandsynlighed for, at Forholdene vil udvikle sig daarligt baade med Hensyn til vor Stilling overfor Norge og med Hensyn til Eskimoernes Vilkaar i den kommende Tid. Imidlertid er der for mig en afgørende Betænkelighed ved at gaa til Forkastelse af Overenskomsten, og det er denne, at vi fra dansk Side i Forhandlingen med Norge er gaaet meget vidt. Først har en Regering indladt sig paa disse Forhandlinger med Tilslutning fra Rigsdagen. Dernæst har Medlemmer, repræsenterende de forskellige Partier, udnævnt af Regeringen, forhandlet med Nordmænd. Den Form, som den foregaaende Regering valgte for Udnævnelse af disse Medlemmer var uheldig, og de uheldige Følger deraf har vist sig siden. Men man kunde i Norge vel ikke paa Forhaand regne med dette, man har vel ikke dør i den Grad skaffet sig Klarhed over, under hvilke Former en saadan Udnævnelse her var foregaaet, og derfor forekommer det mig, at naar man i en Forhandling med et andet Land — og ikke mindst et Land som Norge, som vi er saa nær knyttet til — er gaaet saa vidt, at to Regeringer har fremført et Forslag af denne Art, at der bag det har staaet saa megen Støtte, som det har været Tilfældet herhjemme i Danmark, saa skal der ganske overordentlig stærke Grunde til at tage et direkte Ansvar for en Forkastelse.

Min Opfattelse er da denne, at saa daarlig som Overenskomsten i sin nuværende Skikkelse er, saa lidet fuldstændig som den er, vil jeg ikke kunne stemme for den, og jeg beklager meget, at man ikke har gjort endnu et Forsøg paa gennem nogen Tids Udsættelse at naa til et bedre Resultat. Men da man har følt sig saaledes bundet ved foregaaende Begivenheder, at dette